

REPUBLIKA HRV
VISOKI UPRAVNI SUD REPUB
Z A G R E B
Frankopanska

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primljeno: 03.02.2021., 09:25 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/20-01/10	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-21-05	1	

d2621687

vni broj: UsII-68/20-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednik vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Radnička cesta 21, Zagreb, zastupan po odvjetnicima, svakim pojedinačno iz Odvjetničkog društva Zagreb, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Vrbovskog, Vrbovsko, Hrvatskih branitelja 1, kojeg zastupa Odvjetnički ured Zagreb, radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 7. listopada 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/532, urbroj: 376-05-3-20-4 od 28. siječnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

III. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d., Zagreb da zainteresiranoj osobi Gradu Vrbovsko, Vrbovsko nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika klasa: UP/I-344-03/19-11/532, urbroj: 376-05-3-2-4 od 28. siječnja 2020. odbačen je zahtjev tužitelja za obnovu postupka okončanog rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018. (točka I. izreke rješenja) te je odlučeno da rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018. ostaje na snazi (točka II. izreke rješenja).

Protiv osporenog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi u bitnom navodi da svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka temelji i obrazlaže pozivom na drukčiju odluku o rješenju prethodnog pitanja o kojem je tuženik raspravio u okviru upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom

plaćanja naknade za pravo puta, a o kojem pitanju je u okviru parničnog postupka, kao o glavnom pitanju, pravomoćnom presudom odlučio nadležni sud (članak 123. stavak 2. točka 3. Zakona o općem upravnom postupku). Naime, tuženik je u konkretnom slučaju u potpunosti zanemario pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i njezine učinke na upravni postupak (koji je pokrenut povodom zahtjeva zainteresirane osobe radi utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta), a posebno na njezine učinke u pogledu odluke o prethodnom pitanju o kojem je izravno ovisilo donošenje rješenja 2018. i izricanje obveze tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta. Obrazlažući razloge odbacivanja prijedloga za obnovu postupka tuženik navodi da, iako je postojanje drugog prava u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta uvjet za prestanak plaćanja obveze, navedena činjenica postojanja drugog prava (ugovora) nije od značaja, niti je odlučna za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI te količine i visine naknade za pravo puta. Suprotno takvom obrazloženju, ističe da je u dosadašnjoj praksi tuženika i ovoga Suda zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo prvo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Takvim obrazloženjem tuženik u pobijanom rješenju proturječi dosadašnjoj praksi i pravnim stajalištima ovoga Suda te vlastitim obrazloženjima iz rješenja od 2018. te obrazloženjima ovoga Suda u njegovoj presudi UsII-364/18-8 od 20. veljače 2019. Dakle, unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je utvrđeno kako je otkaz predmetnog ugovora o služnosti neosnovan i bez pravnog učinka te unatoč vezanošću tuženika njezinim utvrđenjima, u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku, tuženik protivno svim pravilima istu odbija primijeniti na konkretan slučaj. Sva apsurdnost pobijanog rješenja dodatno se ogleda u posljedicama koje bi ono imalo po tužitelja, odnosno činjenicu da bi u slučaju njegovog opstanka, tužitelj zainteresiranoj osobi bio dužan plaćati dvije naknade za korištenje nekretnina i to po dvije različite pravne osnove, odnosno naknadu za pravo služnosti prema ugovoru o služnosti, jer je ugovor o služnosti i dalje na snazi i proizvodi pravne učinke, te naknadu za pravo puta prema rješenju iz 2018. Budući da je nadležni sud pravomoćno presudu da na predmetnim nekretninama (i dalje) postoji pravo služnosti, na temelju kojeg prava tužitelj zainteresiranoj osobi plaća naknadu za njihovo korištenje, time je u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika i usvojenog stajališta Visokog upravnog suda Republike Hrvatske isključena primjena prava puta. Tužitelj ukazuje i na to da su razlozi koji se navode u obrazloženju pobijanog rješenja proturječni s njegovom izrekom jer je tuženik odbacio njegov prijedlog za obnovu, a istovremeno razloge takvog odbačaja posve pogrešno obrazlaže argumentima zbog kojih se prijedlog za obnovu postupka ne može odbaciti, već u slučaju osnovanosti istih (što u ovoj upravnoj stvari nije slučaj) eventualno odbiti. Tužitelj predlaže da ovaj Sud u smislu članka 26. u vezi s člankom 7. Zakona o upravnim sporovima održi raspravu. Konačno, tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 28. siječnja 2020. i dopusti obnovu postupka te poništi rješenje tuženika od 20. srpnja 2018. te odbaci odnosno odbije zahtjev zainteresirane osobe za utvrđivanje tužitelja kao infrastrukturnog operatora i obveznika plaćanje naknade za pravo puta te naloži zainteresiranoj osobi da tužitelju nadoknadi troškove postupka, odnosno podredno da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 28. siječnja 2020. i obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove postupka.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te je istakao da se pri donošenju osporavanog rješenja držao stavova suda kao i stava suda iznesenog u presudi UsII-175/18-6 od 30. siječnja 2019. U bitnom navodi da

upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta, što je potvrđeno presudom Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-364/18 od 20. veljače 2019. Iako je postojanje drugog prava u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, navedena činjenica postojanja drugog prava (ugovora), prema ocjeni tuženika, u predmetnom slučaju nije od značaja, niti je odlučna za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama grada, za utvrđivanje količine i vrste EKI i visine naknade za pravo puta. Tuženik posebno napominje da tužitelj u tužbi ne dostavlja dokaze niti na bilo koji način dovodi u sumnju da su osporavanim rješenjem navodno uskraćena prava koja mu u okviru instituta prava puta osiguravaju odredbe ZEK-a. Tužitelj se osvrće na značaj ugovornog odnosa kao odlučne činjenice u ovom upravnom postupku. Iako je postojanje drugog prava u smislu odredbe članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, navedena činjenica postojanja drugog prava (ugovora), prema ocjeni tuženika, u predmetnom slučaju nije od značaja, niti je odlučna za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama grada, za utvrđivanje količine i vrste EKI i visine naknade za pravo puta, a koji stav je izražen i u presudi ovoga Suda poslovni broj: UsII-175/18-6 od 30. siječnja 2019. Tuženik smatra da je osporavano rješenje zakonito budući da se i u slučaju, kada bi se smatralo da je presuda parničnog suda razlog za obnovu postupka i kada bi se moralo donijeti novo rješenje, ne bi mijenjao sadržaj trenutnog rješenja niti obujam tužiteljevih prava i obveza. Radi pojašnjenja, uvažavajući članak 8. stavak 4. navedenog Pravilnika i usvojeni stav suda, ističe da je tužitelj i sada obavezan postupati po rješenju tuženika i plaćati naknadu za pravo puta za sve one nekretnine na kojima je utvrđeno da ima izgrađenu svoji EKI, osim za one nekretnine za koje obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako korištenje te nekretnine plaća po nekom drugom pravu. Prestanak obveze plaćanja naknada za pravo puta prestaje u ovom konkretnom slučaju po samom propisu (Pravilniku), jer su ispunjeni uvjeti iz samog propisa. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Grad Vrbovsko dostavila je ovom Sudu odgovor na tužbu u kojem obrazlaže zbog čega smatra da uvjeti za obnovu upravnog postupka nisu ispunjeni te da je prijedlog trebalo odbaciti na temelju odredbe članka 126. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno podredno navodi razloge zbog kojih smatra da je prijedlog trebalo odbiti zbog toga što okolnost (razlog za obnovu) ne može dovesti do drugačijeg rješenja (članak 126. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku). Ističe da predmet ugovora koji je tužitelj sklapao s vlasnicima, kao i u ugovoru između tužitelja i zainteresirane osobe, nisu bile sve nekretnine koje je tužitelj uporabljivao korištenjem elektroničke komunikacijske infrastrukture, već tek dio nekretnina pa je njegova obveza plaćanja naknade za pravo puta u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, ako su ispunjeni uvjeti iz ove odredbe, mogla prestati ex lege u odnosu na dio nekretnina (onih iz ugovora), a ne i u odnosu na nekretnine koje je on uporabljivao, a nisu bile predmet ugovora. Prema tome, obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje samo u odnosu na nekretnine za koje je zasnovano drugo pravo za koje infrastrukturni operator plaća naknadu, a ne i za sve nekretnine koje on uporabluje. Ističe da je tužitelj u sporovima pred trgovačkim sudom zahtijevao da se izjava o otkazu ugovora utvrdi nezakonitom i da je ugovor (na temelju kojeg on plaća manju naknadu nego ju plaća po rješenju tuženika) na snazi. Jasan je cilj takvog tužbenog zahtjeva, odnosno time se želi pod svaku cijenu očuvati

ugovor u plaćati manja naknada. Takvo postupanje tužitelja je nemoralno, maliciozno i očito postupanje motivirano jedino vlastitim interesima te je protivno općem principu pravičnosti. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i naloži tužitelju da mu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Nakon što je tužitelju dostavljen odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe, isti je dana 23. ožujka 2020. dostavio podnesak kojim se očitovao na navode navedenih odgovora na tužbu na način da ponovno iznosi pravno relevantne i nesporne činjenice te u tom smislu i postupanje tuženika protivno odredbi članka 55. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku i članka 8. stavka 4. Pravilnika, o kontradiktornost tuženika s vlastitim pravnim stajalištima i pravnim stajalištima Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, a posebno ukazuje i na vezanost stranaka ugovorom o osnivanju prava služnosti te upire na grubu zloupotrebu prava od strane zainteresirane osobe.

Tužitelj je dostavio i podnesak 12. lipnja 2020. u privitku kojega je dostavio rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revd-436/2020 od 29. travnja 2020. kojim je odbačen prijedlog zainteresirane osobe za dopuštenje revizije kao nedopušten.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, /10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), ovaj Sud ocjenjuje da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Naime, kako to proizlazi iz podataka u spisu predmeta tužitelj je podnio tuženiku prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem tuženika klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018., koji prijedlog je tuženik osporenim rješenjem klasa: UP/I-344-03/19-11/532, urbroj: 376-05-3-20-4 od 28. siječnja 2020. odbacio te ostavio na snazi navedeno rješenje od 20. srpnja 2018. čiju obnovu je tužitelj zatražio.

Tužitelj je svoj prijedlog za obnovu postupka utemeljio na presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-7593/2017 od 20. studenoga 2019. kojom je utvrđeno da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 24. ožujka 2015. neosnovan i bez pravnog učinka, smatrajući da se radi o razlogu za obnovu postupka propisanog odredbom članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.).

Prema odredbi članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku obnova postupka, u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba, može se pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti bez vremenskog ograničenja ako se rješenje temelji na prethodnom pitanju, a nadležni sud ili javnopravno tijelo o tom je pitanju kasnije odlučilo u bitnim točkama drukčije.

Međutim, prema ocjeni ovoga Suda, utvrđenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, ne predstavlja razlog u smislu navedene odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno ovaj Sud nalazi da se ne radi o rješenju koje se temelji na prethodnom pitanju, radi čega bi trebalo dozvoliti obnovu upravnog postupka u konkretnom slučaju. Naime, presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na kojoj tužitelj temelji svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka, a u vezi s otkazom ugovora o služnosti, prema ocjeni ovoga Suda ne dovodi do drugačijeg rješenja kako to pogrešno smatra tužitelj.

Tužitelj u tužbi, među ostalim, upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.) prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Smatra da je nevaljan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti zbog čega postoji druga osnova za plaćanje naknade za korištenje nekretnina.

Međutim, u konkretnom slučaju, odnosno u postupku čiju obnovu tužitelj traži, radilo se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 143/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) pa se ne radi o postupku propisanom navedenom odredbom Pravilnika, prema kojoj je postojanje ugovora kojim bi bilo regulirano plaćanje naknade za pravo puta bilo uvjet za prestanak obveze plaćanja naknade. Osim toga, u dosljednoj sudskoj praksi već je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja kojim se odlučivalo u tom postupku, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini.

Budući da se u ovom slučaju u postupku čiju obnovu tužitelj traži nije radilo o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika niti je rješenje doneseno na temelju te odredbe, ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu odredbe članka 55. Zakona o općem upravnom postupku bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i određivanje naknade za pravo puta. Posebno treba istaknuti da iz tog razloga presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti, ne dovodi do drugačijeg rješenja i ne predstavljaju razlog za obnovu postupka propisan člankom 123. stavkom 2. točkom 3. Zakona o općem upravnom postupku.

U pogledu prijedloga tužitelja za održavanje rasprave pred ovim Sudom, treba istaknuti da tužitelj, tuženik, a niti zainteresirana osoba nisu dovele u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, pa je ovaj Sud predmetni spor riješio bez održavanja javne rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva pitanja, odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja, te razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci ove presude (točka I. izreke presude).

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova spora jer nije uspio u predmetnom upravnom sporu, dok je zainteresiranoj osobi na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) dosuđen trošak spora koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za porez na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (točka III. izreke presude).

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama (točka IV. izreke presude).

U Zagrebu 7. listopada 2020.

Predsjednik vijeća:

Boris Marković, v.r.

Za točnost opravka - ovlaštenu službenicu

Tanja Némčić

